

NEFA-JOENSUU RY:N

Postmoderni Nahkiainen

SISÄLTÖ

Pääkirjoitus	3
Puheenjohtajan palsta	4
Nefalaiset Vaihdoissa	
Atlantin toisella puolen	6
Vaihto Varsovassa	8
Esittelyssä (Sulut)	10
Rajaspeksi exposed	14
Kulttuurikritiikki	16
Uutta: MP?	18
Postmoderni Nahkiainen 1/2019	
<i>Julkaisija:</i> Nefa-Joensuu ry	
<i>Päätoimittaja:</i> Emmi Mäkelä	
<i>Taitto:</i> Maija Rämö	
<i>Kuvitus:</i> Miia Hartikainen, Laura Väänänen, Kerttuli Karels, Eevi Miettinen	
<i>Kirjoittajat:</i> Emmi Mäkelä, Kerttuli Karels, Eveliina Scharin, Santtu Heikkonen, Laura Väänänen, Minna Hämäläinen	
<i>Kannen kuva:</i> Miia Hartikainen	

PÄÄKIRJOITUS

Tervehdys!

Uusi Nahkiaisvastaava Emmi täällä kirjoittelee.

Olen saanut lähes onnistuneesti kasaan ensimmäisen Postmodernin Nahkiaiseni. Lupauduin lehden päätoimittajaksi spontaanisti, mutta nälkähän kasvaa syödessä. Nahkeaa on itse lehden lisäksi ollut sen tekokin, mutta toivottavasti nautit valmiista tuotoksesta. On myös ihanan fancya saada kutsua itseään päätoimittajaksi, vaikka matkaa Hesariin on vielä paljon.

Niin yllättävää kuin se onkin, lehteen olisi ollut vielä vaikka kuinka lisää materiaalia. Kiitänkin siksi kaikkia, jotka ovat halunneet osallistua lehden pakertamiseen. Kaikkeaa en saanut mahtumaan kevään numeroon, joten syksyllä on luvassa vielä vaikka mitä kiinnostavaa...

Kevät lienee meille kaikille ihanan kamalaa aikaa: on kiirettä (taas), vaikka äärimmäisen motivoituneina lupasimme itsellemme ahkeroivamme koko syksyn niin, että keväällä kaikki sujuu kuin tanssi. Mikäli sinä siinä onnistuit, saat olla ylpeä itsestäsi. Toisaalta loppumaton vappu valtaa kalenterimme aina keväisin, joten mikäli olet selvinnyt vappuaatosta tavalla tai toisella, rentoudu vielä ainakin yhden Nahkiaisen verran.

On ihan tosi juttu, että pysähtyminen kannattaa, ihan oikeasti. Mikäli tunnistat itsesi puheenjohtajamme tekstistä, muista hengähtää ja arvostaa itseäsi. Asioillahan on tapana järjestyä, ja niin edelleen.

Toivotan oikein äärimmäisen rentouttavaa kevättä ja kesää kaikille.

Emmi Mäkelä

Nefan ainejärjestölehden päätoimittaja

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Vaikka joka vuosi olen varautuvini ke-
vään kiireeseen ja stressiin, pääsee se silti
yllättämään minut joka ikinen kerta. Kaik-
ki tärkeät palautuspäivät, tentit ja tapahtu-
mat tuntuvat osumaan aina samaan aikaan
ja sitten vielä pirullinen kellojen siirtämi-
nen sotkee oman rytmin niin totaalisesti,
että lopulta jäljellä on väsynyt ja stressaan-
tunut ihmisriekale, joka yrittää revetä joka
suuntaan tekemään kaiken ajoissa. Erityi-
sesti stressiä aiheutti itselleni kandi, joka
veikin todella paljon enemmän aikaa kuin
luulin sen vievän, mikä sitten tietty taas
lisäsi ahdistusta entisestään kun suunnit-
telemani aikataulu ei pitänyt loppupeleissä
ollenkaan.

Lopulta vihelsin pelin poikki ja pysähdyin
miettimään, että mikäs tässä nyt oikeas-
taan olikaan ideana. Tässä on kohta kolme
vuotta tehty opintoja kauhealla kiireellä,
eikä koskaan mikään työmäärä ole riittävä,
ainakaan omien standardieni mukaan. Ta-
jusin ajautuneeni varmistelun ja ylisuorit-
tamisen kierteeseen, jossa omat tavoitteet
pitää ylittää joka ikinen kerta nopeammin
ja paremmin, jotta työ tulisi tehtyä val-
miiksi kaavailtua aikaisemmin ja ehtisin
sen jälkeen lomailla pari päivää, mutta to-
dellisuudessa kuitenkin lomaa ei koskaan
tule, vaan uusi homma aloitetaan aina heti
vanhan perään ja kun tajuaa väsyvänsä,
stressaantuvansa ja lopulta uupuvansa, on

kierre valmis kun vaan koko ajan keskittyy
tekemään enemmän ja enemmän, että sit-
ten kun väsähtää, niin voisi hyvällä omalla-
tunnolla huilia hetken jäämättä opinnoissa
jälkeen. Ja tähän on yhtä hengästyttävää
kuin äskeisen virkkeen lukeminen, kun
missään kohtaa ei ehdi hengähtämään ja
keräämään ajatuksiaan, vaan pitää vaan
porskuttaa kovaa vauhtia eteenpäin.

Oli pakko miettiä ja suunnitella uudelleen
aikataulut ja työtavat, sillä pitkässä juok-
sussa ei ole kovin tervettä painaa hommia
kellon ympäri koulun, kodin, kennelin,
ainejärjestön ja rotuyhdistyksen parissa ja
samalla vielä soimata itseään siitä, kun ei
tee tarpeeksi. Ihmettelee vaan sitä, miten
vähän muut sitten tekevät hommia, jos
heidän mielestään minä teen ihmeteltä-
vän paljon, kun omasta mielestäni en tee
mitään, tai en ainakaan tarpeeksi. Eli mi-
nun piti opetella lyömään itselleni kovat
rajat sen suhteen, että kuinka paljon saan
tehdä hommia ja opetella myös joskus to-
teamaan, että otan nyt vapaillaan kaikista
hommista ja keskityn omaan hyvinvointii-
ni ja sitä tukeviin asioihin. Tottakai tällais-
ta ylisuorittavaa työnarkomaania ahdisti ja
itketti laittaa ensimmäistä kertaa proffalle
viestiä, että voisinko saada tehtävään lisä-
aikaa, kun nyt ei vaan pysty. Aina ennen
oli vaan purtu hammasta yhteen, keitetty
uusi pannu kahvia ja painettu hommia niin
kauan että työ on valmis, mutta nyt oli pak-
ko miettiä omaa jaksamista ja hyvinvointia
pitkällä tähtäimellä, ja olla myös itselleen
lempeä ja myötätuntoinen.

Joten, jos en tänä vuonna mitään muuta
oppinut tai saanut aikaan, niin ainakin opin
asettamaan itselleni rajat ja viettämään

omaa aikaa ilman jatkuvaa syyllisyyden-
tunnetta siitä, kun en ole 24/7 tekemässä
töitä. Ja vaikka tämä teksti nyt meni aika
pitkälti ahdistuksen purkamisena pape-
rille, niin ehkä tästä osaisi joku ottaa kop-
pia ja pysähtyisi miettimään myös omalla
kohdallaan sitä, että joskus on ihan okei
pysähtyä, olla armollinen itseään kohtaan
ja pyytää tarvittaessa apua. Aina ei tarvitse
tehdä kaikkea täydellisesti ja enempää kuin
pyydetään, vaan joskus voisi tyytyväisenä
todeta, että tämä työmäärä riittää ja loppu-
ajan tästä vuorokaudesta panostan omaan
hyvinvointiini ja asioihin, jotka tekevät
juuri minut onnelliseksi.

Tiivistyksenä: Olkaa armollisia itsellenne
ja muistakaa ottaa myös omaa aikaa syyllis-
listämättä itseänne siitä, että ette tekisi
muka tarpeeksi. Tietenkään ei saa alkaa
lusmuilla, mutta ei koko aikaa tarvitse,
eikä pidäkään, painaa hommia. Ja jos/kun
alkaa ahdistaa ja stressata kaiken kiireen ja
kaaoksen keskellä, niin muistakaa pysähtyä
hetkeksi, miettiä mikä teille on elämässä
tärkeää ja varata aikaa myös niille tärkeille
asioille pelkän työnteon ja raatamisen si-
jasta. Ja mikäli homma meinaa ihan totaa-
lisesti mennä pieleen, niin muistakaa, että
apua voi aina pyytää, eikä kaikesta tarvitse
selvitä yksin.

Mukana vielä söpö hauvakuva kaikkien
piristykseksi :)

Nähtäillään!

Eveliina Scharin
Puheenjohtaja

NEFALAISET VAIHDOS

Atlantin toisella puolen

Kolmannen vuoden mediakulttuurin ja viestinnän pääaineopiskelija Laura Väänänen on viettänyt kevään 2019 opiskellen Westminster Collegessa Salt Lake Cityssä Yhdysvalloissa.

Vaihto-opiskelu oli ollut unelmissa jo muiden vuosien ajan ja tuntui ihan uskomattoman mahtavalta, kuin sain sähköpostiin tiedon, että pääsen vihdoinkin opiskelemaan ulkomaille. Siinä vaiheessa en vielä tajunnut, kuinka paljon aikaa (ja rahaa) pelkästään vaihdon valmisteleminen menisi. Loppujen lopuksi kaikki papereiden pyörittely, Kelan ajanvaraukset ja viisumihakemusta tehdessä kulutetut tunnit ovat olleet pieni hinta kaikesta, mitä täällä on päässyt tekemään ja kokemaan.

Opiskelu täällä on ollut todella erilaista Suomeen verrattuna. Läksyjä tulee joka päivä, jokaisesta tehdystä tehtävästä ja kirjoitetusta esseestä saa arvosanan, ja kaikista näistä arvosanoista muodostuu koko kurssin arvosana. Deadlinejen kanssa ollaan myös todella paljon tiukempia: jos tehtäviään ei palauta ajoissa, on arvosana automaattisesti hylätty. Minulle tämä opiskelutyö on kuitenkin sopinut hyvin, ja tuntuu, että olen oppinut paljon enemmän tekemällä ja kirjoittamalla, kuin pönttää-

mällä perinteiseen kirjatenttiin. Westminster College on huippu koulu. Kurssien ryhmäkoot pidetään täällä tosi tiukasti kurissa, ja vaikka tämä meinasi tehdä kursseille ilmoittautumisesta vaikeaa, on todella mukavaa, että kaikki professorit ja opettajat tietävät kaikki opiskelijat nimeltä.

Varsinaista kulttuurishokkia en ole täällä asuessani kokenut, vaikka elämä onkin aikas erilaista. Yksi asia, joka etukäteen jännitti todella paljon, oli asuntolassa asuminen. Elämä neljän kämppiksen kanssa on kuitenkin sujunut tosi mutkattomasti ja oon tosi onnellinen, että saan asua näin huippujen tyyppien kanssa, jotka ovat aina olleet valmiita auttamaan ja neuvomaan minua. Kulttuuri täällä on tosi erilainen kuin Suomessa, sillä yhteisöllisyys on todella tärkeää. Se on varmasti yksi syy sille, että minulla on ollut koko reissun ajan todella tervetullut olo. Ruoka on myös ollut hyvää ja sitä on tosiaankin ollut riittävästi. Pieni limppari on kooltaan 0,5 litraa ja keskikokoisesta pitsasta riitti minulle syötävää koko viikoksi.

Sen suurempia ongelmia ei ole onneksi vaihdon aikana tullut vastaan. Lukujärjestyksen kokoamisen kanssa oli pieniä vaikeuksia, kun kurssit täyttyvät todella nopeasti, mutta onneksi pääsin lopulta juuri niille mille olin halunnutkin. Koti-ikävä vaivaa aina välillä, mutta siihen parhaiten auttaa, kun pitää itsensä kiireisenä. Teke-

misestä täällä ei ole puutetta. Yliopisto järjestää paljon huippuja tapahtumia, kuten vaellusretkiä, discorullaluistelua, näytelmiä ja ilmaista ruokaa!

Yksi parhaista asioista ulkomailla opiskelussa on ehdottomasti ollut matkustelu. Tiesin jo ennen matkalle lähtöä, että haluan täällä ollessani matkustella niin paljon kuin vaan voin. Reissun aikana onkin tullut jo käytyä ihmettelemässä New Yorkin pilvenpiirtäjiä, pelailemassa Las Vegasin kasinoilla ja kurkkimassa valkoisella talolla, että olisikohan se Trump kotona.

Aika täällä on mennyt todella nopeasti ja tätä kirjoittaessani on lukukautta jäljellä enää 23 päivää. Vaikka Nefaperhettä on tullut ikävöityä moneen otteeseen, en ole silti hetkeäkään päätöstä vaihtoon lähdöstä katunut.

Laura Väänänen

NEFALAISET VAIHDOS

Vaihto Varsovassa

Kolmannen vuoden opiskelija Minna Hämäläinen vietti vaihtonsa Puolassa.

Matkustaminen ja erilaiset kulttuurit ovat mielestäni kiehtovia, joten pyrin matkustamaan mahdollisimman paljon erityisesti sellaisissa kohteissa, jotka eivät ole aivan turisteilla täyteen ammuttuja. Vaihtokohteekseni valitsin Puolan ja sen pääkaupungin Varsovan, joka on mielenkiintoinen historiansa takia. Olen tiennyt jo yläasteelta lähtien, että haluan joskus lähteä au pairiksi tai vaihto-opiskelemaan ulkomaille. Lukioaikana au pairiksi lähteminen oli jo melko lähellä: tilasin kotiin au pair -toiminnasta kertovia esitteitä, mutta rohkeus ei riittänyt kuitenkaan lähtemään. Niinpä yliopistoaikojen koittaessa minulle oli kertynyt tarpeeksi kokemusta ja rohkeutta lähteä asumaan maailmalle. Kaikille vaihtoon lähtijöille yliopisto järjesti infotilaisuuksia ja tarjottiin myös mahdollisuutta henkilökohtaiseen neuvontaan. Omalla kohdallani hyödynsin paljon vaihtokoordinaattorin tarjoamaa apua ennen vaihtoa ja sen aikana.

Vaihtoon lähteminen ja siellä oleminen ei ollut aina helppoa. Olin kuitenkin osannut varautua pettymyksiin ja siihen ettei kaikki mene aina suunnitelmien mukaan. Toimin sillä mentaliteetilla, että aina kaikki asiat järjestyvät. Ja niin teki. Löysin sopivat kurssit valintaviidakosta, englannin kielen taitoni kehittyi hurjasti ja paikallinen kulttuuri tuli tutuksi. Ensimmäiset viikot käytin seikkailuun. Suomesta lähti yksi henkilö Erasmus-vaihtoon samaan aikaan kuin minä, ja hänen kanssaan tuli vietettyä paljon aikaa ennen opintojen alkua. Tapasimme muiden vaihto-opiskelijoiden kanssa iltaisin ja tutustuimme toisiimme. Kävin ESN-järjestön järjestämissä tapaamisissa koko vaihtojakson ajan ja kehittelimme yhdessä myös hengailuiltoja vaihtelevin porukoin. Opiskelu oli yleensä toissijaista ja mielestäni vaihto-opiskelijoille tarkoitettut kurssit olivat astetta keveämpiä kuin paikallisille suunnitellut kurssit.

Olin vaihdossa noin 4 kuukautta, jonka aikana ehti tapahtua paljon, vaikka oikeasti vaihtoelempi ei paljoa eronnut koto-Suomessa eletystä arkielämästä. Asuessani ulkomailla opin kuitenkin arvostamaan entistä enemmän Suomea ja sen tarjoamia mahdollisuuksia. Puolan hintataso oli alhainen verrattuna Suomen hintoihin, ja opiskelijabudjetilla oli mahdollista syödä melkein joka päivä ravintolassa. Väljä opiskeluajataulu antoi myös mahdollisuuden matkustella paljon ja kävinkin vaihdon

aikana Krakovassa, Prahassa, Wrocławissa ja Poznanissa. Vaikka vaihdossa ei ollut aina kivaa ja koti-ikäväkin joskus nousi korkeaksi, en silti vaihtaisi kokemusta mihinkään. Minulla on suunnitelmassa lähteä maisterivaiheessa vielä vaihto-opiskelemaan jonnekin, jossa on lämmintä ja herkullisia hedelmiä. Ensi kerralla aion olla vielä rohkeampi ja uteliaampi!

Minna Hämäläinen

ESITTELYSSÄ (SULUT)

(Sulut)-yhtye keikkaili ensimmäistä kertaa sähköisesti maaliskuussa 2019 Meteliä kirjastossa -tapahtumassa Joensuun pääkirjastolla. Bändin jäsenet ovat tyytyväisiä onnistuneeseen esiintymiseen ja jäävät odottamaan uusia tilaisuuksia soittaa julkisesti.

Bändin jäseniä naurattaa, kun kysyn, voiko Pinjan ukulelen soittotaitoja hyödyntää tulevaisuudessa. Pinja on yhtyeen nuorin ja yksi bändin uusista jäsenistä. Bändissä hän laulaa ja soittaa kosketinsoittimia. Mikään ei ole poissuljettua, paitsi haitari, kuittaa bändin kitaristi Antero. Muuten bändi kertoo olevansa avoin uusille kokeiluille.

(Sulut) vaikuttaa boheemilta, avoimelta ja määrätietoiselta kokoonpanolta. Heillä tuntuu olevan hauskaa porukassa, ja tämä yhteinen sävel kuuluu myös yhtyeen musiikissa. Olemme basisti Wellun kämpillä ja minulla on kunnia tehdä bändin ensimmäinen virallinen haastattelu. Haluan tietää mistä (Sulut) on lähtöisin ja mihin bändi aikoo suunnata.

Yhtyeen solisti Kalle toteaa, että bändin suuntaan liittyvä tavoitekeskustelu on vielä käymättä. Kansainvälistymisestä puhuessa jäsenet heittävät, että kuuntelijoita heiltä löytyy jo Suomen ulkopuoleltakin, esimer-

kiksi Kanadasta ja Ranskasta on kertynyt jonkinasteista kuunteludataa. Kysymys Suomen valloituksesta herättää huvitusta, ja helposti nauravan Pinjan reaktio tuntuu sanovan paljon. Kuka nyt ei haaveilisi Suomen valloituksesta?

Saan kuulla, kuinka bändi on saanut alkunsa viattomasta ideasta vuonna 2017. Tarinasta on monta versiota ja keskustelu on harkitsevaa, kun porukka miettii, miten bändin perustamisesta puhuttaisiin. Kertomuksen mukaan bändiläisten ystävä Valtteri oli voima, joka innosti joukon soittamaan yhdessä. Bändiä naurattaa, kun he muistelevat alkutaipaleen nopeita muutoksia. Kalle kertoo, että Valtteri ja muut bändissä mukana olleet nefalaiset jättäytyivät toiminnasta ilman suurempaa dramatiikkaa, ja selventää, että ensimmäisen EP:n julkaisun jälkeen bändi jatkoi soittamista kolmistaan. Anterolle ja Juholle yhdessä soittaminen oli tuttua jo ennestään, ja Kallen sävelet istuivat bändin henkeen.

Bändin nimi on jäänyt eloon Kerubin musavisaan osallistumisesta ja sulkumerkien virallisesta käytöstä bändi on melko yhtä mieltä. Taiteellisesti kunnianhimoiset sulkulaiset toivovat, että nimi olisi aina mahdollisuuksien mukaan kirjoitettu sulkumerkein.

Syksyllä 2017 tehty neljän kappaleen jouluep äänitettiin kaverusten mukaan kahdessa päivässä fiilis-pohjalta, Anteron sanoin ”läpällä”. EP sai ensi-iltansa Nefan pikkujouluissa ja levisi kavereiden keskuudessa, jotka halusivat kuulla lisää. Seuraavan vuoden alussa bändi julkaisi ystävänpäiväsinkun ”Samaan hissiin”, joka on jäsenten mukaan kuunnelluin ja pisimpään Spotifyssa ollut kappale. Wellu ja Pinja naureskelevat, ettei bändissä laulava ja kosketinsoittava Pinja ollut tähän aikaan vielä edes syntynyt. Keväällä Antero, Juho ja Kalle tekivät uutta musiikkia ja keikkailivat epävirallisesti.

Bändin ensimmäinen varsinainen albumi ”Suoratoistona” syntyi kesän ja alkusyksyn aikana muutaman keväällä julkaistun singlen jälkeen. Bändi kertoo äänittäneensä kolmistaan kovalla tahdilla kahdeksan kappaletta, jotka löytyvät tältä vuoden 2018 lokakuussa julkaistulta albumilta. Myöhemmin syksyllä ”Valtterin perintöä”

jatkaneeseen kokoonpanoon liittyivät Wellu ja Pinja, ja tällä porukalla alkoi myös yhtyeen kuluva vuosi.

Wellua oli kosiskeltu basistiksi jo jonkin aikaa ja toinen bändin lisäyksistä varmistui Nefan pikkujouluissa, kun kykyjenetsijänä toimineen Juhon laulava Instagram-löydös Pinja kertoi haluavansa mukaan bänditoimintaan.

Bändin viimeisimpänä tavoitteena laajentumisen jälkeen oli päästä kunnan keikalle. Tämä tavoite toteutui Meteliä kirjastossa – tapahtumassa, jossa (Sulut) esiintyi täydellä kokoonpanolla. Yhteessä rumpujen soittamisen lisäksi myös laulava ja kitaraa soittava Juho sanoo, että lisää keikkoja olisi mahtava saada kesälle ja syksylle. Keikka Rantakylän nuorisotalon festivaaleille on jo tiedossa toukokuulle. Juho puhuu kotikentällä esiintymisestä, sillä nuorisotalon bänditila on toiminut myös yhtyeen treenipaikkana.

Ynnään päässäni bändin jäsenten yhtäläisyyksiä: kaikki opiskelevat Itä-Suomen yliopistossa ja kuuluvat kulttuurintutkijoiden ainejärjestö Nefaan. Yliopistopiireissä (Sulut) on saanutkin alkunsa, sillä bändin jäsenet ovat löytäneet toisensa opiskeluiden kautta. 100 prosenttia Uef, niin lukee myös yhtyeen mainoslehtisessä Agoran käytävällä.

Kalle ja Juho opiskelevat mediakulttuuria ja viestintää viidennettä vuotta ja Antero on yhtä pitkällä saksan opinnoissaan. Wellu opiskelee teologiaa myös viidettä vuotta ja Pinja aloitti sukupuolentutkimuksen opinnot syksyllä 2018. Toinen kaikkia lähentävä asia on intohimoinen suhde musiikkiin. Jokaiselle bändissä mukana oleminen kuulostaa olevan pitkäaikainen haave.

Kysymys bändin edustamasta genrestä herättää erilaisia ajatuksia. Wellu toteaa, ettei (Sulut) edusta mitään tiettyä genreä ja Pinjan mielestä genreä ei voi rajoittaa

liikaa. Kallen mukaan on hyvä, jos musiikista löytyy jotain tiettyä yhtenäisyyttä, ja jo soittimet ja saman tyylinen tuotantoprosessi suodattavat musiikin tyyliä niin, että kappaleiden tunnelma on saman oloinen. Taiteellisille vapauksille yhtye tuntuu jättävän tilaa, minkä huomaa esimerkiksi bändin tuotannon aiheista ja sävelmistä. Kalle sanoo, että olisi mukava kuulla ulkopuolisen ajatuksia siitä, mihin genreen bändin tekemä musiikki asettuu. Oliskohan Facebookiin ilmoitettu indierock-genre vaihtoehtona paikkaansapitävä?

Kasvavia paineita bändi ei koe, mutta oman vaatimustason nousu on luonnollista tuotannon kasvaessa. Kaverusten mukaan asioita ei tehdä hampaat irvessä, vaikka tavoitteena onkin aina vain laadukkaampi tuotanto. Juhon mielestä bändi voisi sanoa erottuvansa muista siinä, etteivät he halua puristaa kaikkea niin täsmällisen täydellisesti, ja hyvin treenaamisesta ja laadukkaasta musiikin tuottamisesta huolimatta rentous

on asia, jota he arvostavat ja josta he haluavat pitää kiinni. Tätä ajatusta mukailevat kaikki.

Wellu painottaa, että musiikin tekemisessä hauskan pitäminen on tärkeää. Kallen mukaan musiikin tulee viihdyttää ja kuulostaa kiinnostavalta. Hyvä filis tuntuukin bändin musiikissa vilpittömyytenä, ja tasapaino huumorin ja totuudenmukaisuuden välillä tekee bändin tuotannosta rehtiä ja mielenkiintoista.

Bändin uusin, kahden kappaleen EP *Taidehomofobia* on julkaistu maaliskuussa. Paikannat EP:n ja yhtyeen nimellään Spotifysta, sekä Instagramista ja Facebookista. Sanoisin että (kuunteluun)!

Kerttuli Karels

RAJASPEKSI 2019 EXPOSED: TANSSIJA KERTO

RajaSpeksi on projekti, jonka yhdessä tekemisen mielettömyyden tulen todennäköisesti muistamaan aina. Interaktiivisessa teatterissa yleisö saa osallistua mukaan näytelmään huutamalla omstart - uudestaan.

Tanssijana koen projektissa olevan rankinta sen sitovuus ja fyysisyys: koreografoiden oppiminen, hiominen ja esittäminen vie usealta kuukaudelta paljon aikaa. Samalla nämä seikat ovat paljon harrastaneelle, liikunnalliselle joka-paikan apinalle juuri niitä välttämättömyyksiä elämästä nauttimiselle. Siksi kai alunperin päädyinkin speksiin.

Oma filosofiani ja lohtuni siihen, etten muutaman kuukauden ajan ole yhtä läsnä kavereilleni ja poikaystävälleni kuin tavallisesti, on speksin projektiluontoisuus: sen valmisteluun ei mene koko vuotta ja esitysten alkaessa myös arjen aikataulut kevenevät. Vaikka ajatuksissa pyörivät suunnitelmat syövät aikaa sosiaalisilta suhteilta

ja opinnoilta, antaa teatterin tekeminen paljon takaisin. Sen lisäksi, että olen tutustunut ihaniin ihmisiin ja päässyt lavalle, on speksi opettanut kiinnittämään huomiota myös levon tärkeyteen.

Speksissä tanssijoiden vastuulla on tanssien suunnittelu, opettaminen ja lopulta esityksissä esiintyminen. Joskus harjoituskauden kaamoksessa koreografioiden muistaminen turhauttaa jopa itkuun asti ja riittämättömyyden tunteet tai kauhukuvat lavalla mokaamisesta valvottavat öisin. Tämä henkinen puoli on kuitenkin mielestäni yksi esiintyjän luonnetta vahvasti kasvattavista asioista.

On tärkeää, että arjen keskellä on asioita, jotka siirtävät ajatukset pois stressistä. Joudunkin usein muistuttamaan itseäni asioista, jotka tukevat omaa hyvinvointiani. Elämä on paljon muutakin kuin suorittamista ja tehtävien stressaamista.

Uskon, että harrastuksien tärkeys perustuu yhteisön lisäksi juuri niiden omakuvaa rakentavaan ja murheilta irtauttavaan voimaan. Olen erityisen kiitollinen kansatanssijoitten positiivisista asenteista, sillä hyvä energia on leviävää ja väkevämpi lääke murheille kuin niiden ruminointi.

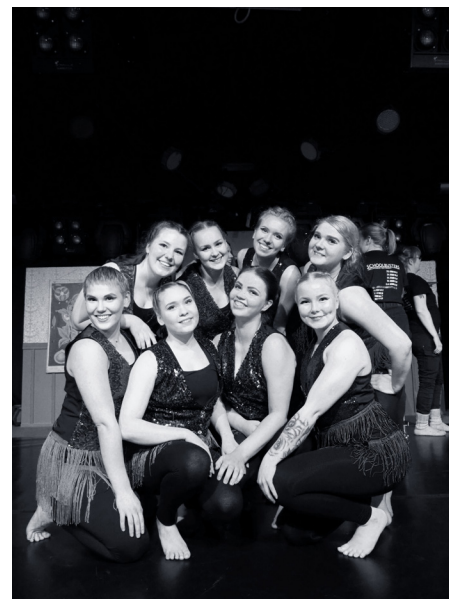
Kokonaisuuden ja ryhmän elävyyden kannalta tanssivastaavien vastuu on suuri: kiitos siis Emma ja Tinja. Minusta on ihailtavaa, miten yhtenäisen ryhmän vastaavat saivat meistä kasattua. Yksi speksin hienouksista onkin sen taipumus saattaa

samanhenkisiä ihmisiä yhteen. Taiteen ja kulttuurin tekemisellä on parhaimmassa tapauksessa käsityskykyä syvempää voimaa.

Speksiä thdään hyvällä hengellä ja rennossa ilmapiirissä, ja ilon on tarkoitus tarttua esityksissä myös katsojiin. Juhlan teorioita lainaten voisi teatteria parhaimmillaan verrata arjen juhlaan: se on ajan ja paikan tila, jossa ihmiset kokevat yhdessä jotakin pyhää, ei-selitettävissä olevaa todellisuutta.

Minulle RajaSpeksissä mukana oleminen ja esiintyminen on tapa irtautua arjesta ja sen murheista. Saan nauttia arjen juhlasta astuessani 70-henkisen työryhmän ja noin 120-lukuisen yleisön kanssa yhteiseen tilaan, jossa ulkopuolinen maailma unohdetaan juuri sopivaksi hetkeksi Karjalantalon seinien taakse.

Kerttuli Karels

Kuva: Eevi Miettinen

KULTTUURIKRITIIKKI

The House That Jack Built luo riipaisevan kuvan sarjamurhaajan mielestä

The House That Jack Built (2019) on Lars von Trierin elokuva, jossa seurataan 12 vuoden ajan Jackin (Matt Dillon) elämää sarjamurhaajana. Jack esitellään elokuvassa erittäin neuroottisena henkilönä, joka pitää jokaista tekemäänsä murhaa taiteiteksena. Elokuvassa juoni etenee viiden päätaphtuman kautta, joita Jack taustoittaa kertojana, ja joissa hän itse toimii taiteilijana. Jack alkaa ottamaan kuitenkin entistä enemmän riskejä murhissaan (taiteessaan), minkä myötä poliisit pääsevät hänen jäljilleen.

Trierin elokuvan luokittelu osoittautuu melko hankalaksi. Aluksi elokuva muistuttaa lajityypiltään kauhua, mutta se sisältää todella paljon myös mustaa komediaa. Elokuvan kauhu kumpuaa jännitteestä, jonka Trier luo nerokkaasti sarjamurhaajan ja tulevan uhrin välille. Katsoja tietää koko ajan mitä tulee tapahtumaan, mutta tämä ei tiedä milloin ja miten murha toteutuu. Komediaallisen ulottuvuuden Trier luo viemällä nämä jännittyneet tilanteet sellaiseen suuntaan, jota katsoja ei osaa olettaa. Jackin mieli kuvataan elokuvassa niin kieroutuneeksi, että se aiheuttaa katsojassa

samaan aikaan sekä kauhua että naurua. Näiden kahden genren raja on niin häilyvä elokuvassa, ettei tarkkaa genrerajausta ole siis mielekästä tehdä. Tämä on samaan aikaan elokuvan suurin ongelma ja vahvuus. Elokuvan kauhu ei koskaan saavuta täydellistä pistettään ja katsoja ei koskaan hauko henkeään, mutta komediaallinen puoli tuo hienosti esiin ihmisen pahuuden naurettavuuden.

The House that Jack Built saavuttaa kuitenkin merkittävän aseman kauhuelokuvien genressä raadollisuudellaan ja onnistuneella kerronnallaan unohtamatta mieleenpainuvia taiteellisia ratkaisuja, joita Trier tekee paljon elokuvan aikana hämmentäen niin päähenkilön kuin katsojankin. Tulevaisuudessa elokuvaa pidetään tämän takia varmasti yhtenä kauhun mestariteoksista. Samanlaisia ratkaisuja on nähty ennenkin Trierin teoksissa, mutta The House that Jack Built eroaa niistä siinä, että se saavuttaa katsojan paremmin monitasoisella kerronnallaan herättäen samalla monia tunteita päähenkilöä ja tämän tekoja kohtaan. Elokuvan symboliikka painottuu vahvasti murhiin, joita Jack pitää suurena taiteena.

Murhien lisäksi Jack yrittää rakentaa itselleen taloa, mutta epäonnistuu joka kerta aloittaessaan. Hän pyrkii aina täydellisyyteen teoksissaan ja epäonnistumiset jäävät vainoamaan häntä. Jack kertoo elokuvassa viidestä eri murhasta, jotka hän kokee merkittävimmiksi käännekohtiksi ”taiteilijan” urallaan ja elämässään ylipäätään. Jackin taiteessa päähenkilönä usein toimivat hyväuskoiset naiset, joita Jack pitää helpommin tapettavina näiden ”heikkouden” takia. Elokuvassa Jackin taidetta kyseenalaistetaan koko ajan läpi kerronnan ulkopuolisen äänen toimesta, joten hänen täytyy selittää tekonsa ja ajatuksensa todella tarkkaan kyseenalaistajille ja samalla katsojille.

Elokuvan symboliikka painottuu siis vahvasti murhiin, jotka rinnastetaan taiteeseen. Jokainen murha on Jackin mielessä mestariteos. Elokuva ottaa tällä tavoin kantaa siihen, että taiteilijaa ei usein ymmärretä, vaan tältä vaaditaan usein selitystä taiteellensa. Trierin aikaisempiin teoksiin on samalla tavalla haluttu selityksiä. The House that Jack Built voisi kertoa aivan hyvin Lars von Trieristä, elokuvaohjaajasta, jonka taidetta ei ymmärretä, vaan sille vaaditaan selityksiä.

Ensimmäiset neljä murhaa kertovat samanlaisen tarinan siitä, miten Jack tappaa hyväuskoisia naisia ensin leikitellen näiden tunteilla. Jokaisen murhan kohdalla hänen tekojaan kyseenalaistetaan ja hänen ajattelulleen vaaditaan selitystä. Jack kuitenkin nauttii myös selittämisestä ja puhuu taiteestaan aina innostuneesti. Neljännen murhan jälkeen häneltä kuitenkin

kysytään murhaako hän ikinä muita kuin naisia, joista Jack on puhunut erittäin intohimoisesti koko elokuvan ajan. Jack kertoo murhanneensa myös miehiä ja näin alkaa selitys viidennestä murhasta, jossa uhrina on mies, ja jonka hän kokee olevan merkittävien käännekohta urallaan. Tämä murha on myös käännetekijä koko elokuvassa. Kaikissa elokuvan osissa on siis kyse lopujen lopuksi siitä, että murhaajan taidetta ei ymmärretä, vaikka murhaaja itse pitää jokaista murhaansa mestariteoksena. Samalla tavalla me katsojat emme ymmärrä ohjaajien luomaa visiota, vaan kyseenalaistamme näiden tuottaman taiteen tämän tekstin kaltaisissa kritiikeissä.

Elokuva on siis kaiken kaikkiaan hieno taiteeseen ja siihen kohdistuvaan kritiikkiin kantaottava teos. The House that Jack Built on tuleva kauhuelokuvien mestariteos, joka ei saavuta vielä ansaitsemaansa asemaa, sillä se ei vie luomaansa jännitystä loppuun saakka.

Santhu Heikkonen

Kirjoittaja on toisen vuoden mediakulttuurin ja viestinnän opiskelija, Nefan viestintävastaava sekä (kauhu)elokuvaintoilija.

Toimittajan kommentti

The House that Jack Built oli kyllä varmasti tämän kevään Cinemaren mielenkiintoisin teos. Täytyy kuitenkin sanoa, että toisin kuin kirjoittaja, toimittaja kyllä haukkoi henkeään pariinkin otteeseen kyseisen elokuvan yleisössä...

MP?

Postmodernin nahkiaisen uutuuspalstalla kysellään nimensä mukaisesti ihmisiltä, mikä heidän mielipiteensä asiasta X on.

Mp Ilosaarirockin tämän vuoden tähän mennessä julkistetuista esiintyjistä?

Taas on hyviä artisteja ja myös sellaista, mitä en ole ennen nähnyt. Pääasiassa menen kuitenkin tunnelman takia.

-Santtu Heikkonen

Aika moni on etäisen tuttuja nimiä, joilta tietää ehkä yhden biisin. Ja tietysti joitain mitä tietää, mutta en kuuntele, kuten JPG. Architects taitaa olla ainut raskaampaa rokkia tarjoava, niiden uutta levyä olen kuullut ylistettävän aika paljon. Ei osu ainakaan vielä yhtään sellaista isoa nimeä, niin kuin Jack White viime vuonna ja Imagine Dragons sitä edellisenä. Aika pop-painotteista varmaan.

-Kata Kemppainen

Tällä hetkellä näyttää ihan hyvältä sekä laadukkaalta ja on tuttuun tapaan hyvin ”Ilosaarirockimaista”, eli musagenrejä löytyy laidasta laitaan. Raskaamman musiikin osalta tuo artistikattaus on melko väljä tällä hetkellä verraten viime vuoteen, mutta ehkä se tulee vielä muuttumaan.

-Lassi Kokkonen

Artistikattaus vaikuttaa ihan mukavalta, joten olen menossa jos vain töiltä ehdin!

-Nefalainen

NEFAN JÄSENEKSI LIITTYMINEN

Näin helposti liittyt Nefan jäseneksi

Nefan jäseneksi voivat liittyä kulttuurintutkimuksen pää- ja sivuaineopiskelijat sekä tutkijat. Kannattajajäseneksi voi liittyä kuka tahansa.

Maksa Nefan jäsenmaksu 10 euroa tilille
FI25 4108 0010 9785 86.

Kirjoita viestikenttään ”Jäsenmaksu”, koko nimesi sekä kotipaikkakuntasi.

Tervetuloa Nefan kokouksiin ja muihin tapahtumiin tapaamaan muita jäseniä ja viihtymään yhdessä.

Facebook ja sähköpostilista

Liity Nefan sähköpostilistalle ja Facebook-ryhmään Nefa-Joensuu.

Näiden kautta saat tietoa tulevista tapahtumista kuten sitseistä, Makaronikerhosta ja illanvietoista.

Sähköpostilistalle liittyminen onnistuu yliopiston Office365-järjestelmässä etsimällä sieltä Nefa-Joensuun ryhmän ja liittymällä siihen.